

СИРОМАХЪТЪ И БАБА МАРТА

(Народна приказка)

Имало едно време единъ сироманъ човѣкъ. Работилъ и той, трудилъ се, но все си оставалъ сироманъ. Еднажъ тоя сироманъ си рекълъ:

— Всѣки човѣкъ служи на нѣкой светия. Курбанъ му коли и го почита, та и светията му помага. Я, пъкъ азъ да почитамъ баба Марта. Нея никой не почита, никой не ѝ служи.

Рекълъ това сироманътътъ като на шега и на първия день на месецъ мартъ, заклалъ едно шиле, свикалъ съседитѣ си и се повеселили.

Презъ нощта се явила баба Марта на сънъ и му казала:

— Ти ми направи голѣма почитъ, избра ме за светия. Азъ искамъ да ти се отплатя, ако ме слушашъ.

— Ще те слушамъ, — рекълъ човѣкътъ, — какъ да не те слушамъ!

— Дойде ли лѣтото, следъ като всички събератъ сѣното и се прибере полето, ти да не стоишъ безъ работа, ами събирай и търнитѣ по полето. Па като дойде моятъ месецъ, азъ ще докарамъ такива студове и такъвъ дебелъ снѣгъ, че добитъкътъ ще почне да умира отъ гладъ. Тогава при тебе ще дойде единъ търговецъ съ много овци и ще ти дава за търнитѣ много пари, за да изхрани овцитѣ. Ти нѣма да му ги давашъ за пари, а ще се спазаришъ, да хранишъ стадото и го дѣлите по равно.

Настанало лѣто. Прибрали хората сѣното, а сироманътътъ взелъ да събира и търни. Бралъ, бралъ цѣли купища натрупалъ. Като го гледали другитѣ хора, че събира търни смѣли му се, помислили, че е полудѣлъ.

Минала зимата. Колкото имало сѣно, слама и друга храна за добитъка се свършила. Дошла баба Марта, че като навѣяла единъ дебелъ снѣгъ, че като почналъ единъ студъ, снѣгъ, студъ, стоката взела да умира отъ гладъ.

Явилъ се единъ търговецъ, който ималъ хиляда овци, а храна за тѣхъ нѣмалъ. Дошелъ при онзи съ търнитѣ и започналъ да иска да ги купи. Давалъ му много пари, а сироманътътъ не му ги продава. Той казалъ на търговеца:

— Дай, да изхраня стадото овци и да го дѣлимъ.

Търговецътъ давалъ пари и придавалъ, а сироманътътъ не ще пари. Най-после търговецътъ като видѣлъ, че нѣма